

det har været den høje Regerings Hensigt, at vi skulde faa en Militærordning, der stod paa Højde med det „afrustede“ Tysklands og de andre ifølge Fredstraktaterne „afrustede“ Landes Militærordninger, saa er det foreliggende Forslag et absolut Fejlgreb, for saa skulde vi have sat det, vi har, en Del op.

I denne Forbindelse kunde det maaske have Interesse at se, hvorledes det for Tiden staar til med vore Militærudgifter i Forhold til de andre smaa Lande, som vi naturligt bliver sammenlignet med. Man kan her faa en slaaende Sammenligning, idet disse Landes Valuta nu er temmelig stabil, saa man kan beregne Militærudgifterne pr. Indbygger i hvert Land i dansk Mønt. Forholdet er i den Henseende dette, at Militærudgifterne i Danmark, altsaa baade til Hær og Flaade, udgør pr. Indbygger 13 Kr. 55 Ø., i Norge udgør de 17 Kr. 40 Ø., i Sverige 23 Kr. 49 Ø., i Svejts 16 Kr. 38 Ø., i Holland 22 Kr. 68 Ø. og i Finland 16 Kr. 21 Ø. Ærede Medlemmer vil se, at Danmark i Virkeligheden er det Land, som indtil nu har sat sine Militærudgifter længst ned; der er i hvert Fald endnu ikke noget andet Land, som er kommet saa langt eller længere ned.

Men naar Forholdet altsaa er det, at Danmark i 1922 paa Grund af Landets daarlige økonomiske Forhold gik saa langt ned med sine Militærudgifter, som ikke noget andet Land endnu er gaaet, kan man heller ikke undre sig over, at den Ordning, vi den Gang fik, kom til at lide af militære Mangler; den kunde ikke blive fuldt ud militært tilfredsstillende, og derfor er det heller ikke saa mærkeligt, at en Del af dem, der skulde arbejde med denne Ordning, og som ikke havde Ansvaret for Statens Økonomi og maaske heller ikke havde den politiske Forstaaelse af Nødvendigheden af paa det paagældende Tidspunkt at komme til en Nyordning, gav deres Utilfredshed Luft i Form af en Kritik af Ordningen. Det er ikke saa mærkeligt, og det var da ogsaa med Tilfredshed, jeg hørte, at den højtærede Forsvarsminister i sin Tale tog saa forstaaende paa de den Gang fremsatte Udtalelser fra Officerernes Side. Ministeren forstod, at de fremkom for at faa noget bedre, noget mere, og at man derfor ikke maatte bygge for stærkt paa dem. Jeg billiger ikke disse Udtalelser — selv om jeg saa godt forstaar Motiverne til, at de fremkom —, for jeg har den Anskuelse, at man altid gør mere Skade end Gavn med Hensyn til den Sag, man arbejder for, naar man i agitatorisk Øjemed fremsætter for stærke

Udtalelser. Men trods den højtærede Ministers Forstaaelse paa dette Punkt har de paagældende Officerers Udtalelser dog bevirket, at Ministeren er kommet til det Resultat, at der ikke er Tillid til den Ordning, vi har i Dag, i nogen Kreds. Saaledes staar det imidlertid ikke til. Jeg tror ikke, den højtærede Minister har været tilstrækkelig lydhør overfor de Røster, der er fremkommet til Gunst for Hærordningen af 1922. Saaledes er det vist undgaaet den højtærede Ministers Opmærksomhed, at nogle af de Officerer, som stærkt kritiserede Ordningen af 1922, siden da offentligt har indrømmet, at deres Kritik ikke har vist sig helt berettiget, og der har ogsaa i et af vore militære Tidsskrifter været givet en langt mere retfærdig Bedømmelse af denne Hærordning.

Sandheden om Hærordningen af 1922 er efter min Mening den, at den militært set ikke er fuldt tilfredsstillende, men da det den Gang var ganske nødvendigt at komme til en Nyordning, hvis Hæren ikke skulde gaa sin Opløsning i Møde, maatte man under de daværende økonomiske Forhold acceptere den, og man kunde forsvare at gøre det, fordi de Mangler, den havde, først efterhaanden vilde gøre sig fuldt ud gældende og ikke var større end, at hvis man ikke forinden gennem Aftaler mellem Staterne kom til en endnu større Nedrustning, kunde man haabe paa, at det under bedre økonomiske Forhold vilde blive muligt at afhjælpe Manglerne; og det er min Tro, at det ogsaa vil kunne gøres uden ret store Ofre. Jeg er ganske overbevist om, at indenfor den økonomiske Ramme, der blev sat i 1922, var det ikke muligt at faa en Ordning, væsentlig bedre end den, vi fik, og med den Anskuelse staar jeg ikke ene blandt Hærens ansvarlige Myndigheder. Det samme skrev ogsaa forleden Dag den nu afgaaede Overgeneral. Men det bedste Bevis paa Rigtigheden heraf er maaske givet i det Forslag til Ændringer i Hærloven, som for Øjeblikket ligger paa det andet høje Tings Bord. For det Forsøg, der deri er gjort paa indenfor den samme økonomiske Ramme at naa til en mere tilfredsstillende Ordning, er faldet saa uheldigt ud, at jeg er overbevist om, at Hærens ansvarlige Myndigheder vil betegne det Forslag som en Foringelse i Stedet for en Forbedring. Men jeg ønsker endnu at sige herom, at skal Hærloven af 1922 kunne virke efter sin Bestemmelse og virkelig være et Værn for Landet i kritiske Tider saavel udadtil som indadtil, kan den ikke taale forstyrrende og svækkende Indgreb. Den maa